

תלמודו בידו

דף נ עמוד ב

א [לר' מאיר שסובר שפר של כהן גדול הוא קרבן יחיד, אם אמר הכהן הגדול על בהמת חולין שתהא תמורתו, מה דינו ?

ב [הקדיש קרבן על מנת שיתכפר בו חברו והומם, על מי להוסיף חומש בפדיונו, ומי עושה בו תמורה ?

ג [הפריש תרומה משלו על של חברו, למי הזכות ליתנה לכהן שירצה ?

ד [במה חמור קרבן רגיל מבהמה שהוקדשה על ידי תמורה, ובמה חמורה תמורה מקרבן רגיל ?

ה [באיזה קרבן נוהגות שלש החומרות הנ"ל ?

א [ספק אם נתפסת קדושה בבהמה שהמיר בה, ותמות וכדין תמורת חטאת].
האם שאר הכהנים המתכפרים עמו הם קבועים בכפרה, ונקנה להם חלק בפר, ודינו כקרבן של שותפים שאינו עושה תמורה.
או שמתכפרים רק אגב כפרת הכהן הגדול, וקרבן של יחיד הוא ועושה תמורה.
- קרבן ציבור וקרבן של שותפים, אינם עושים תמורה, ואין בהמת החולין מתקדשת.

ב [חומש: המקדיש מוסיף. אבל המתכפר או אדם אחר הפודהו אינו מוסיף חומש. תמורה: המתכפר עושה תמורה. כי הוא נחשב בעלים של הקרבן, ולא המפריש.

ג [הזכות של המפריש. ורשאי ליטול סלע מישראל כדי שיתן התרומה לכהן מסוים.

ד [קרבן: נוהג אף בקרבן ציבור. דוחה את השבת ואת הטומאה. עושה תמורה. תמורה: חלה אף על בעלת מום קבוע, לכן גם לאחר פדיון אסורה בגיזה ועבודה. אך המקדיש בעלת מום חלה עליה קדושת דמים, ואם פדאה מותרת בגיזה ועבודה].

ה [לא בקרבן יחיד, שאינו דוחה שבת וטומאה. ולא בקרבן ציבור, שאינו עושה תמורה. גמרא: בפר של יום הכיפורים, שהוא חטאת ושישנה בין ביחיד ובין בציבור].
ועושה תמורה, מפני שנחשב כקרבנו של הכהן הגדול בלבד ועיין אות א.
רב ששת: באיל העולה שהכהן הגדול מקריב ביום הכיפורים, שהוא קרבן יחיד.